

ORYANTALİST KİTAPLAR NEDEN TERCÜME EDİLİP MÜSLÜMAN TOPLUMUN ÖNÜNE ATILIR?

1-Oryantalizm ve Oryantalist

“*Oryatanlist*” ya da diğer adıyla “*müsteşrik*”, iyi niyet görüntüsü altında İslâmiyet’i yıpratmak amacıyla İslami ilimleri tahsil eden, İslamiyet üzerinde derinlemesine inceleme yapan Batılı gayri müslim araştırmacılara verilen isimdir. Bu ameliyenin genel adı da “*oryantalizm*”, diğer adıyla “*şarkiyatçılık*”tır.

Oryantalistlerin amacı, İslâm Dini hakkında şüpheler ortaya atarak, Müslümanların zihninde inançları hakkında tereddütler oluşturmak ve ardından da onları kendi dinlerine çekmektir. Müslümanlığa meyleden gayr-i müslimler de onların hedef kitlelerindedir. Bu haliyle müsteşriklerin aşırı İslam düşmanı oldukları aşıkardır. Onlar, hayatlarını İslâmî ilimleri araştırmaya adeta vakfetmişlerdir. Tabii ki arkalarında Vatikan ve Kilise vardır, Siyonizm vardır. Siyonist ve misyoner odaklar tarafından çocukluk aşamasından itibaren tespit ve tayin edilip özel olarak yetiştirilirler. Bütün çabaları, İslâmiyet’i en ince ayrıntılarına kadar öğrenip, kendilerince tespit ettikleri püf noktalardan hareketle İslâm Dini hakkında septik düşünceler ortaya atmaktır.

Müsteşriklerin çoğu bu düşmanlıklarını gizlerler. Yazdıkları kitaplarda objektif davrandıkları izlenimini vermeye çalışırlar. Asıl vermek istedikleri zehirli düşünceleri satır aralarına sinsice yerleştirebilmek için bu görüntüyü vermek elzendir de. Alanın uzmanı olmayan saf bir Müslüman bu kitapları okuduğu zaman, kitapta verilen fikirlerin baştan sona doğru olduğunu zanneder. Aradaki zehirli fikirleri fark etmesi imkansızdır. Alanında uzman olanlar bile bu zehirleri fark etmekte bazen zorlanabilirler. Bunlar, İslamiyet, Kur’an-ı Kerim ve Peygamberimiz (s.a.v.) aleyhine sadece bir zehirli fikri yerleştirip Müslüman okuyucuya hissettirmeden zerk etmek için ömürlerini sadece bir ya da birkaç kitaba hasredebilirler.

Sinsi grupta yer alan bu oryantalistler, çalışmalarında İslâmî hakikatleri doğrudan reddetmezler. İslâm’ı kabul eden bir görüntü içerisinde, ihtilaf noktalarından hareketle ya da kaynaklara girmiş asılsız rivayetleri temel alarak kafalarda soru işareti oluşturmaya çalışırlar. Bu uğurda kitaplar yazarlar. Yazdıkları kitaplara yüzeysel olarak bakıldığında tamamı doğru gibi görülür. Bazen hedefledikleri bir cümle ve paragraf için, koskoca bir kitap kaleme alırlar. Yeri geldiğinde son paragrafta veya son sözlerinde kitap boyunca oluşturduğu tereddütlü zemin üzerine, itikadımızı hedef alan unsuru usturupluca

yerleştiriverirler. İçin tehlikeli yönü de burasıdır zaten. Bu tehlike, satırlar arasında hiç de sırtmaz... Yüzeysel olarak bakıldığında verdikleri bilgilerde bir sıkıntı görülmez. Bazen o bilgilerin yüzde doksanı da doğru olabilir. Fakat Yazar, yanlış sokuşturmak için bu doğruları yazmak zorundadır. Ana fikir ya da çarpık cümle doğruların arasına titizlikle yerleştirilir. Yoksa apaçık yazılan sakıncalı bilgi ilk bakışta reddedilir ve o çalışma boşa gider.

Gizli oryantalistlerden bazıları, Müslüman olduklarını bile ileri sürebilirler. Mesela, J. Schacht'ın kendisinin böyle bir iddiası varsa da bu iddiası tutmamıştır. (Bkz. İ. Hatiboğlu, Marife Dergisi, Sayı, 3, Sayfa, 120).¹ **Muhammed Esed** gibi, Müslüman olduklarını iddia eden fakat, Dinimizle ilgili kaleme aldıkları eserlerinde İşlam itikadına aykırı pek çok unsur bulunan, dolayısıyla Müslüman görünerek İşlam itikadına zarar vermek istedikleri kanaati oluşan şahsiyetlerden de kaçınmak icap eder. (Muhammed Esed'in mealindeki sakat fikirler için bkz. <https://ahmetgelisgen.com/Video-Detay.aspx?ID=81#202106015707> ; <https://ahmetgelisgen.com/Makale-Detay.aspx?ID=553#2021060177> ; <https://ahmetgelisgen.com/Makale-Detay.aspx?ID=552#2021060198>).

Bizim bazı yerli ilahiyatçılarının bile bunların etkisi altında kaldıklarını ve en sonunda hepten onların fikirlerini sahiplendiklerini göz önüne alırsak, oryantalistlerin işlerinde ne kadar başarılı olduklarını anlamış oluruz. **Goldzier J. Schacht** ve **E. L. Ormsby** gibi müsteşikler sinsi oryantalistler grubuna birer örnek olabilir. Goldziher ve Schacht gibi isimler, sinsi olmaları yanında, İşlam'a da azılı düşmandırlar. Bunların, İşlamiyet'in temel değerleri aleyhine açık sözleri de yok değildir.

Oryantalistlerle aynı işlevi paylaşan Müslüman görünümlü **Fazlurrahman** ve **Musa Carullah** gibi şahsiyetler de daha ziyade bu oryantalistlerin fikirlerini savunurlar. **Efgânî**, **Abduh** ve **Reşit Rıza** da oryantalist fikirleri sahiplenen, Müslüman görünümlü gizli oryantalist denebilecek ilk örneklerdendir. Günümüzde az da olsa bazı ilahiyatçılarının bu şahsiyetleri genç ilahiyatçılara örnek ilim adamı olarak sunmaları, hatta bu çarpık zihniyet sahiplerini tezkiye yoluna gitmeleri de son derece düşündürücüdür.

Bu yüzden bazen bir kitabın sakıncalı olduğu söylendiğinde, “*ne var canım bu kitapta?*” denir. Ya da “*güzel bilgiler de var canım*” denilir. Halbuki “*zehri altın tas içinde sunarlar; altın da suç ortağı olur.*” İçin özeti doğruluğu kesin olarak bilinen yüzlerce kitabın olduğu bir dünyada, bilinmeyen, şüpheli olan ya

¹ Bkz. İ. Hatiboğlu, “Yakın Doğu Seyahati ve Eserleri Bağlamında Ignaz Goldziher, ve İşlâm Dünyası İle Fikrî Etkileşimi, Marife Dergisi, Sayı, 3, Sayfa, 120.

da doğruluğu güvenilir çevrelerce onaylanmamış kitaplardan mutlaka kaçınmak gerekir. Aşağıda da belirteceğimiz üzere, “**Batılı tasvir, boş zihinleri çalar**” sözünü her zaman hatırlamak gerekir.

Bazı oryantalistler ise, sinsilikten öte, İslami değerlere açıkça saldırmaktan geri durmazlar. Bunlar kaleme aldıkları kitaplarında İslam Dini'nin temel dinamiklerine daha açık şekilde saldırabilirler. İslam itikadının en temel konuları olan Allah inancı, Ahiret inancı, Kur'an ve Peygamber'in yanı sıra İslam Dini'nin diğer itikad esasları, bunların ilk hedefleridir. **E. J. Gibb, M. Watt ve Thomas J.**, bunlardandır. Örneğin M. Watt ve Thomas j., eserlerinde “**Kur'an'ın, Hz. Peygamber (s.a.v.)'in uydurması olduğu**” tezini işleyen fikirleri açıkça zikrederler. Bu bağlamda, “**Peygamber Efendimiz'in Tevrat ve İncil bilginlerinden hocalarının olduğunu, Süryani ve Habeş dinlerinden ya da o dönemdeki kültürden etkilenerek Kur'an ayetlerini yazdığını**” hiç çekinmeden söylerler. Yani onlara göre Kur'an, Allah Teâlâ'nın Peygamber (a.s.) Efendimiz'e Cebrail (a.s.) vasıtasıyla vahyettiği ilahi bir kelimedir, **hâşâ**, “**Muhammed'in uyduruğu bir kitaptır**” (!).

2-Oryantalizmin Doğuşu

Oryantalizmin doğuşu ile aşağıdaki satırları, Prof. Dr. İbrahim BAYRAKTAR'nın “**Müsteşrikler ve Hz. Peygamber'e Bakışları**” başlıklı makalesinden aynen naklediyoruz:

“İslâmiyet'in zuhurunu kıskanan Yahudi ve Hristiyanlar, İslâmiyete düşman kesilmişlerdir. Hatta ilk zamanlardaki İslâmiyet'in lehine olan tavırlarını bırakmış, kaba kuvvete baş vurmuş, bu sayede İslâmiyet'i yıkmak istemişlerdir. En büyük saldırıları, papaların teşvikiyle yaptıkları Haçlı Savaşları olmuştur. Papaların teşvikiyle 200 yıla yakın bir zaman zarfında, başta Kudüs olmak üzere birçok Müslüman beldelerini yıkmışlardır. Hatta Kudüs'e ilk saldırdıkları sırada 70 bin kadın ve çocuğu öldürmüşlerdir. Bunlar Kudüs'e giderken Anadolu'dan geçtiklerinde yollarda Müslüman Türklerle karşılaşmışlardır. Kılıçaslan ve Salâhaddin Eyyubî gibi komutanların müdafaaları sonunda Haçlı Orduları, yine mağlûp olmuşlardır.” (Bayraktar, s. 60).

“Bunun üzerine Hristiyan alemi artık kaba kuvvetle Müslümanları mağlûp edemeyeceklerini anlamışlar ve bunun yerine Şarkiyat metodunu icat etmişlerdir. Onlar bu metotla Müslümanların dinlerine bağlılıklarını zayıflatacak ve sonunda onlara hayat veren dinlerinden uzaklaştırmış olacaklardır. İşte Şarkiyatçılık

böylece ortaya çıkmış ve ilk işe de Arapçayı öğrenmekle başlamışlardır.” (Bayraktar, s. 60, 61).

“Haçlı Savaşları’ndan sonra yine mağlûbiyeti tadan Batılılar, artık kaba kuvvetle Müslümanları yenemeyeceklerini anlamışlar ve işbu şarkiyat metodunu geliştirmişlerdir.” (Prof. Dr. İbrahim Bayraktar, “Müsteşrikler ve Hz. Peygamber’e Bakışları”, s. 7; <https://dergipark.org.tr/download/article-file/30710>).

3-İslam’ı, Kur’an’ı ve Peygamber (a.s.)’ı İnkâr Eden ya da İslamî Hüküm ve Esasları Hedef Alan Oryantalist Kitaplar Neden Tercüme Edilip Piyasaya Sürülür?

Bir ilahiyatçı ya da bir kurum, baştan sona, “*Kuran, Muhammed’in uyduruğudur*” iddiasını doğrulamaya çalışan tezler yürüten oryantalist bir kitabı niye tercüme eder yayınlar?

Kanaatimizce bu soruların iki cevabı olabilir:

a-Mütercimmin kendisi böyle inandığı için.

Kişi kendi sakat fikirlerini doğrudan söyleyemez, tercüme ettiği kitabın müellifine söyler. Bu noktada, “benim fikrim değil, sadece tercüme ettim” demek, toplumun akıyla dalga geçmek demektir. Küfür olan veya zararlı olan bir fikri, ha kendin söylemişsin, ha başkasına söyletmişsin! Bu iki eylem arasında zararları itibariyle fark yoktur. Sen söylesen de bu zehiri toplum yudumlamış olacak, başkasına söyletisen de!

b-Dünyada söz sahibi etkin ve yetkin muhtelif mahfiller nezdinde akredite olup terfi etmek, makam ve rütbe elde etmek için.

Bu şıklarda belirtilen her iki nedenin de din, devlet ve millet aleyhine birer felaket olduğu aşikardır.

Yukarıdaki suale üçüncü bir cevap olarak, “*toplumu yanlış fikirlerden sakındırmak için*” diyebilmenin muhal olduğu hususu da aşağıdaki açıklamalarımızdan anlaşılacaktır.

Zararlı addedilen bir kitap, tenkidiyle birlikte yayınlanmış olsa bile, toplumu o fikirlerin zararlarından korumuş olamazsınız. Çünkü her iki durumda da o sakat fikirler, saf zihinlere bulaştırılmış olacaktır.

Şayet o sakat fikirler toplumda bir şekilde yayılmışsa, bu kez, toplum o fikirlerle zehirlenmesin diye reddiyeler yazılır. Kelam ilmimin gayesi de budur. Bu görev ulemaya “*farz-ı ayn*”, topluma ise “*farz-ı kifâye*”dir. Bu noktada dahi zararlı kitap, bütünüyle tercüme edilmez veya yayınlanamaz. Sadece sakıncalı noktalar ele alınıp, mantıki ve nakli delillerle o fikirler çürütülür ve bu hususlarda toplum uyarılır.

Bir tefsir hocasının görevi, hadis-i şerifler ve muteber tefsirler aracılığıyla Kuran’ı Kerim’i Müslümanlara tefsir edip öğretmek midir; yoksa, Kuran’ı ve Hz. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz’i, “*Allah adına ayet uyduran ve yalancı ilan eden oryantalist kitaplar*”ı yayınlamak mıdır? Sorunun cevabı, cevabı gerektirmeyecek kadar açıktır. Hadis, fıkıh, kelam veya İslam tarihi ya da başka dallardaki ilahiyat akademisyenleri için de benzer soruyu sormak mümkündür.

Sakıncalı olduğu kabul edilen kitabın başında yuvarlakça yapılan kısa bir tenkit yeterli olmayacağı gibi, kitaptan ayrı bir platformda o kitap hakkında yapılan bir tenkidin de o kitabı okuyanlar için hiçbir faydasının olmayacağı açıktır. Çünkü, sakıncalı kitap bir vadide, bunun tenkidi de başka vadidedir. Bu durumda kitabı okuyanın o kitapla ilgili tenkitten haberi bile olmayacaktır. Haberi olsa da o tenkidi kitapla birleştirmek ya da ona ulaşma imkânı olmayabilecektir. Kitapta her bir sakat fikrin hemen altında verilmeyip bahsi geçen şekillerde yapıldı kabul edilen tenkitler, bizce o cinayeti örtme gayretidir, şark kurnazlığıdır. Diğer deyişle, muhtemel itiraz ve tenkitlere karşı bir nevi savunma mekanizması hazırlığıdır.

Hatta kitabı okuyan birisi, kitabın başında kalmış o yuvarlak tenkidi hiç görmeyebilir de! Okuduğunu farz etseniz de koskoca kitaptaki zehirli fikirleri, bir önsözde veya kısa bir yazıda teke tek çürütme imkânı yoktur. Öte yandan, başta okuduğunuz tenkidin kitabı okuma süresince akılda kalacağı ya da etkisini sürdüreceği de iddia edilemez. Zaten bu tür kitap ve makalelerin, özellikle tercümelerin, karma karışık felsefi yazılar olduğu herkesin malumudur.

Bir kitabı “*tenkit ettim*” diyebilmek için, en azından, zararlı fikrin bulunduğu sayfada, aynı büyüklükte ve görünür yerde bir yazıyla yeterince çürütülmüş olması gerekir ki, okuyucu, en azından zehrin yanında panzehire de anında ulaşabilsin; karşısına çıkan sakat fikirle tenkidi eşleştirebilsin!

İslam itikadımıza ters olan fikirler içeren bir kitabın büsbütün, tenkit ederek dahi olsa, topluma arz edilmesi felaketten hâli değildir. Çünkü, yukarıda belirttiğimiz gibi, “*batılı tasvir -tenkit etmiş dahi olsanız- boş zihinleri çalar*”. Nitekim, kitabı okuyan kişi, sizin tenkidinizi değil, o zehirli fikri esas alabilir. Kafasına sizin tenkidiniz değil de o zararlı fikir yatabilir. Yahut sizin yaptığınız tenkidi yetersiz ve tutarsız bulabilir. Tenkit, illa da sakat fikri çürütecektir veya yok edecektir diye bir kural da yoktur. Siz zararlı bir fikri tenkit ettim sanırsınız ama, okuyucuya göre sizin tenkidiniz bir “hiç” olabilir.

3a-Örnek Vermek Gerekirse

Tenkite ederek her türlü sakat fikri yayınlatabilirim demek, yol kenarlarına şemsiye koydum, gökten kanalizasyon suyu püskürtebilirim demeye benzer. Yahut -af edersiniz- “*zina kötüdür*” deyip fuhuş filmi izletmeye benzer. Kasten hazırlanmış zinaya teşvik edici bir görüntü karşısında, aksi yöndeki nasihat ne kadar etkili olabilir?

Bir başka örnek vermek gerekirse: Hırsızlık yöntemlerini anlatan bir kitabı yayınlamanın yanında “*hırsızlığın kötü olduğunu da anlattık*” demek ne kadar yanlışsa, “*zararlı bir kitabı yayınladık ama tenkit de ettik*” demek de o kadar yanlıştır.

Keza, bir babanın aile fertlerine “*içki içmeyin, içki haramdır, felakettir*” dediği halde, evine içkinin her türlüünü alıp getirmesi de aynı sakat tutum için açık bir örnektir.

Hal böyleyken, bir de hiç tenkitsiz yayınlanan oryantalist kitapları düşünün!

Müsteşriklerin bu kitapları yayınlamadaki tek amaçlarının, İslam toplumunun itikadını sarsıp, itikadı sarsılan Müslümanları Hristiyanlığa ya da

başka batıl inançlara çekmek olduğunu da yukarıda zikretmiştik. En azından bu zaviyeden konuya bakmak gerekir, diye düşünüyoruz.

O halde, bizim Müslüman dediğimiz ilahiyatçılar bu kitapları neden Müslüman gençliğin önüne atarlar?...

3b-Savunma Mekanizmaları

Bazı şahıs veya çevrelerin, oryantalist kitapların veya bidat fikirler içeren kitapların da okunmasına veya yayınlanmasına yönelik şu tür hezeyanlarda bulduklarına şahit olmak da pekâlâ mümkündür: *“Efendim, ne var yani bunda? Her şeyi okuyalım da düşüncemiz gelişsin, İslam’ın ilk emri de ‘Oku!’dur. Batıldan etkilenecek kadar imanımız zayıf mı bizim? Okuyup akledeceğiz!”* gibi yaldızlı ama bir o kadar da zehirli laflar, ya ne okuyacağını dahi bilmeyen gafillerden; ya da gençliği kasten tuzağa düşürmek isteyen maksatlı çevrelerden sadır olabilecek yaklaşımlardır.

Zira *“Oku!”* buyuran Mevla (c.c.), *“batılı oku”* dememiş; *“Yaratan Rabbi’nin ismiyle oku!”* buyurmuştur. Yani, faydalıyı oku, seni kulluğa götüreni oku! Nitekim akıl, kalp ve düşünce de okuduğuna göre gelişecektir. Arpa ekince buğday çıkmıyorsa, zararlıyı okuyarak da faydalı düşünce hasıl olmayacaktır. Bu hususla ilgili olarak, Rasulüllah (s.a.v) Efendimiz’in, sahabeden bazılarının Tevrat ve İncil okuduklarını öğrendiğinde yüzünün renginin değiştiğini ve bu tutumdan onları men ettiğini de hatırlamış olalım! (Bkz. Buhari, Tefsir, 11; İ’tisam, 25; Tevhîd, 51; Ebu Davud, İlim, 2; Ahmed, III/470, 471; IV/265, 266. vd.).

Oryantalist fikirleri içeren kitapların okunmasını savunan gafillerin bir gerekçesi de *“bu kitaplarda zararlının yanı sıra doğru ve faydalı bilginin de olduğu”* iddiasıdır. Evet bu kitaplarda doğru bilgi yok değildir. Hatta bazı oryantalist kitapların içeriğinin %90’nının bile doğru bilgi ihtiva edebileceğini yukarıda belirtmiştik. Çünkü açıktan veya tamamen yanlış bilgiyle doldurulmuş bir kitabın fark edilmesi kolaydır. Bu yüzden, yerli oryantalistler dahil olmak üzere yabancı oryantalistler, çoğu doğrulardan oluşan bilgilerin arasına zehirlerini sıkıştırıp saklarlar ki durum fark edilmesin! Bu sinsiliği bazen alanın uzmanları bile fark edemez. Öte yandan, *“oryantalist kitaplarda kısmen yer alan doğru bilgi, sizin asli ve güvenilir kaynaklarınızda yok mu ki, art niyetli bir oryantalistin kitabına bel bağlamak zorunda kalıyorsunuz”* denmez mi?

Dolayısıyla nereden bakarsanız bakın, bu iddianın da külliyyen sakat olduğu açıktır.

Şayet zararlı yayınlardan toplumun korunması gerekiyorsa, bu kitapları sadece ilim ehli inceler. Bir yetkili veya heyet reddiyesini hazırlar. Uygun görüldüğü takdirde bir program dahilinde bu rapor ya da reddiye, toplumu o zararlı fikirlerden sakındırmak üzere piyasaya arz edilir.

Oryantalist kitapları Müslüman gençliğin ve taze dimağ ilahiyat öğrencisinin önüne atan kişi ve kuruluşlar, ayrıca **“iyiliğe aracı olanın da kötülüğe aracı olanın da onları işlemiş gibi günah ya da sevap kazanacağını”** haber veren ayet ve hadisleri de çok iyi bilirler. (Bkz. Nisâ, 4/85; İbn Mace, Mukaddime, 14; Ahmed, V/387; II/520, 521; vd.). Bunun yanında biz; faydasız ve zararlı yazılardan, hevasına uyanlardan, cahillerden (kötülerden ve kâfirlerden) yüz çevrilmesi, yani onlardan uzak durulması gerektiğini de ayrıca hatırlatmak isteriz. (Bkz.; A’raf, 7/199; Müminûn, 23/3; Furkan, 25/63; Câsiye, 45/18; Buhari, Edeb, 31, 85; Rikak, 23; Müslim, İman, 74; Lukata, 14; Akdiye, 10; Muvatta, Kelâm, 20; Ahmed, II/367; vd.).

4-Toplumun ve Ulemanın Sorumluluğu

Bu konuda bir diğer önemli husus da şudur ki; Dinimiz müminlere, zararlı ve kötü iş ve eylemlere karşı durma, onları usulünce engelleme sorumluluğunu da yüklemiştir. **“Emr-i bi’l-maruf ve nehy-i ani’il-münker (iyiliği emretmek, kötülükten alkoymak)”** denilen bu vazife, ayet-i kerime ve hadis-i şeriflerde emredilen en önemli dini vazifelerden biridir. Bu görev bazı nasslarda imanla da irtibatlandırılmıştır. (Bkz. Âl-i İmran, 3/104; Nisâ, 4/140; Maide, 5/97; En’am, 6/68; Tevbe, 9/71; Hac, 22/41; Müslim, İmân, 78; Ebû Dâvud, Salat, 232; Melâhim, 17; Nesai, İmân, 17; İbn Mace, İkâme, 155; Fiten, 20; vd.). Elbette hayra davet etmenin ve kötülüğü engellemenin usul ve adabı olduğu gibi, herkesin durumuna göre de sorumluluk oranı farklıdır. (Geniş bilgi için bkz. <https://ahmetgelisgen.com/Makale-Detay.aspx?ID=166#2021053191>).

Bundan dolayı sâlih ve samimi bir Müslümanın toplumda ortaya çıkan yanlış söz ve eylemlere seyirci kalması düşünülemez. Aksi halde dünyayı fesat, Müslümanları da zillet sarar. (Bkz. Hz. Ebubekir (r.a.)’in hilafete geçtikten sonraki ilk hutbesi, İbn Hişam, Sire, IV/661). Ahirette ise, bu sorumsuzluğun hesabı ağır olur. Bu bağlamda, geniş bilgiyi asıl yerine havale etmekle birlikte, Rasulü Ekrem (s.a.v.) Efendimiz’in bir hadis-i şerifini hatırlatmak isteriz:

Bir gün Efendimiz (a.s.), huzurundaki sahabeye, "**Sizden birisi, kıyamet günü kendi kendisini rezil ü rüsva etmesin!**" diye bir uyarıda bulunur. Sahabe, "**Ya Rasulellah, adam kendisini rezil/tahkir eder mi hiç?**" diye sorar. **Bunun üzerine** Peygamber (s.a.v.) cevaben şöyle buyururlar:

"Evet! Dünyadayken, yapılan bir kötülük veya haksızlık karşısında, bir şahsın bir şeyler söylemesi ya da o kötülüğü engellemesi gerektiği halde o şahıs orada susmuşsa, Allah ona, 'orada niye sustun' diye sorar. O kul da 'insanlardan korktum, Yâ Rabbi' der. Bunun üzerine Allah Teâlâ, 'Ben korkulmaya daha layık değil miydim?' buyurur." (Buhari, Tefsîru Sûre 2, 47; İbn Mâce, Fiten, 20; Ahmed, III/30, 47, 73, 91).

Demek ki, ahiret gününde kişinin kendi kendisini rezil edip küçük düşürmesine neden olan hallerden birisi, bir mecliste işlenen kötülük karşısında susmakmış! Kötülük ve yanlış karşısında susmanın cezası en azından bu ise, ya kötülüğü savunmak ve onun yanında durmak, nasıl bir afettir, dersiniz? Mevla bizleri böyle bir duruma düşmekten muhafaza buyursun! Bu hususta, İslam alimlerinden Ebû Alî Dakkak'ın, "**Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır**" güzel sözünü hatırlamak yerinde olur.

Biz biliyoruz ki Allah Teala, hakkı söyleyeceklerine dair alimlerden söz almıştır (Âl-i İmran, 3/187; Serahsî, Bülûğu's-Sûl fi'l-Usûl, I/297). İlim sahiplerinden bazılarının ise, dünyada bu sözü bozacaklarını da Kur'an-ı Kerim bize haber verilmiştir (Fatır, 35/32; Araf, 7/172). İnşallah Ehli Sünnet kelimcilerimiz, hadisçilerimiz, fıkıhçı ve tefsircilerimiz ya da diğer dallardaki hocalarımız, hazırlayacakları etkin ve anlaşılır reddiyelerle, her türlü bidat fikrin girdabında boğulma noktasına gelmiş toplumumuzu aydınlatırlar...

Biliyoruz ki ilahiyat fakültelerinde bu hocalarımız öğrenci yetiştirmekle meşguller. Ancak, içtimai alanda yer eden zararlı dini fikir ve akımlara karşı da bir gayretlerinin olması, bizlerin haklı beklentisidir. Bizce bu beklenti, akademik dergilerin sayfaları arasında kalmış ayağı yere basmaz yazılarla da yerine getirilmiş olamaz. Esasen, "**ilim ilim içindir**" prensibiyle değil, "**ilim hakk ve halk içindir**" prensibiyle hareket etmemizin hem dünyamız hem de ahiretimiz için faydalı olacağı hususunun sürekli olarak hatırdan tutulması gerekir. (Bkz. <https://ahmetgelisgen.com/Makale-Detay.aspx?ID=219#20210531093121>).

Öyleyse, İslam itikadını hedef alan bir kitabı; değil İslam'a inanan bir mümin, inanca saygısı olan herhangi bir kimsenin bile yayınlayıp gençliğin önüne atması düşünülemez.

Rabbimiz bizleri, şu ayet-i kerimede sayılan güzel hasletlerle yaşayıp, hüsnü hatime ile ömrünü tamamlayan sâlih müminlerden eylesin! Bizi ve toplumumuzu, her türlü şerden halas eylesin!

“Allah'a çağırın, sâlih amel işleyen ve “Kuşkusuz ben Müslümanlardanım”, diyenden daha güzel sözlü kimdir?” (Fussilet, 41/33).

01 Nisan 2021

Dr. Ahmet GELİŞGEN

www.ahmetgelisgen.com